

1955-

HOROLEZCI
T.J.
LOKOMOTIVY
BRNO

-1965

VÝROČNÍ ZPRÁVA

Motto:

.....znovu jsem si ověřil,
že každý štít je v podstatě
mnohem krásnější, vidíme-li
jej v očích našich druhů .....

Gaston Rébuffat

Sportovní úspěchy roku

K největším úspěchům letošního roku patří přelezení severní stěny Cimi Grand di Lavaredo Comiciho cestou klas. VI. družstvem Bůžek - Mazourek a vynikající výkony s. Antoníčka, který byl účastníkem I. čs. expedice v Hindukuši. Dále:

Bůžek, Lasák, Lasáková, Mazourek	Rakousko - Italie	Comici na Cimu - VI. Dibonova hrana na Cimu - IV.
Cídl Karel	Rakousko - Záp. Něm.	Grossglocner - SZ piliř III.-IV. Fleischbank, Watzman
Beranová, Staníček, Staníčková, Karásek, Kuxová, Knechtová, Bůžková, Holzerová, Holzer, Haratyk, Skalina	Jugoslávie	Travník - Aschenbrennerova cesta - VI., Široká Peč SV piliř - IV., Jalovec - Hornova cesta - III. - IV.

Počátkem roku jsme uskutečnili " Bivakovou neděli " u Nového Města, které se zúčastnilo 15 členů. Byl to jeden z nejúspěšnějších trainingových podniků zimní sezony. Dvakrát během ledna a února uspořádal oddíl kondiční lyžařské zájezdy do Jeseníků.

Zimní sezonu v Tatrách jsme zahájili stanovým táborem v Kačí dolině. Naplánovaný výkonnostní podnik, který měl předcházet táboru, nebyl pro nepříznivé počasí uskutečněn. Na zimním stanovém táboře, kterého se zúčastnilo 8 členů oddílu, byly přelezeny nejhodnotnější zimní výstupy. Z nejtěžších to byl výstup do Ganekové štrbiny klas. V - IV čtyřčlenným družstvem Bůžek - Holzer, Krejčí - Sitta. Dále pak byly uspořádány dva výkonnostní podniky ve Vysokých Tatrách, kterých se zúčastnilo 17 členů oddílu. Nejhodnotnější výstupy:

Ganeková štrbina	V. - IV.	Baranie rohy	IV. - V.
Horní Dračí sedlo	V.	Třídenní přechod hřebene Bůžek-Bayer	
Snehová kopa	IV.	Dvoudenní přechod hřebene Fuchs-Mazourek	
Veža Železné brány	III. - IV.		

Ve dnech 17. - 25.IV. byl náš oddíl na druhém zimním táboře na Teryho chatě, který byl zaměřen na výcvik nováčků. Byly zde přeženy všechny významější štíty v okolí chaty horolezeckými cestami klas. I. II. III. Dva členové našeho oddílu se zúčastnili státního cvičitelského kurzu na Popradském plese a jeden člen oddílu krajského kurzu horolezeckých vedoucích.

Úspěšný byl také zájezd 9 členů oddílu do Česko-Saského Švýcarska v NDR na pískovcové skály.

Letní sezona proběhla ve znamení zahraničních zájezdů. Na závěr letní sezony byl uspořádán nováčkovský tábor u Jamského plesa. Na krátkodobém soustředění mladých lezců, které pořádal Mě ČSTV, dosáhlo dvoučlenné družstvo Bůžek Bayer pěkného úspěchu při prvovýstupu západní stěnou Gerlachovského štítu z Batizovské doliny klas. V + . Nejhodnotnější výstupy:

Weberovka	VI.	Kostelík	IV.
Ostrá veža	V. - VI.	Baranie rohy	IV.
Ostrá veža	IV.	Gerlach - Birkenmayer	VI.
Severní stěna Kriváně	IV.	Žlutá stěna Kor osadovíc	V
Kriván do Špáry	II. - III.	Malý Kolový - Slámová o.	V.
Krátká	IV.	Černý štít	V. - VI.
Štolská veža	V.		
Drák	IV.		

Po skončení horolezecké sezony členové oddílu během měsíce října a listopadu začali s fyzickou přípravou na další horolezeckou sezonu 1966.

V letošním roce bylo ve fyzické přípravě většiny členů uděláno velmi málo. Tendence ve fyzické přípravě je dělat spíše méně než více. To by si měli uvědomit hlavně mladí lezci, kteří pro svoji rozvíjející se lezeckou zdatnost potřebují jako hlavní základ fyzickou zdatnost.

V letošním roce nebyl v našem oddíle žádný vážný úraz. Několik menších pádů na cvičných skalách bylo bez sebemenších následků.

Stav členů ke 30.11.1965 - 76 z toho: 53 mužů 23 žen 7 hostů

Stav výkonnostních tříd:

MS	-	2
I	-	6
II	-	14
III	-	24

Kamarádi horolezci,

když jsem listoval starými výročními zprávami, zápisy ze schůzí a táborů, korespondenci a všemožným písemným materiálem uplanulých 10ti let, uvědomil jsem si znovu všechno krásné, které mi dal život v našem oddíle.

Nezkušenost nám pomohla překonat nadšení. Od slunné Pálavy a vznešené Wilsonky jsme přišli k tatrnaské žule a odtud do skutečných velehor. Začali jsme v módních francouzských Alpách, po nich přišel divoký Kavkaz, neznámá Albanie, exotické Maroko a pak již se širokou účastí Bulharsko, Jugoslavie, Rakousko, Itálie a nakonec účast Tonyho na první československé expedici do Hindukuše.

Vzpomínání u táboráků, nekonečné zpěvy na sjezdech, na našich "Mikulášských" a Silvestrech.

Dnes je nás v oddíle asi 20, kteří jsme stáli při jeho vzniku. Zažili jsme i chvíle smutku, s Dušanem Novákem jsme se rozloučili v době, kdy ještě v nemoci věřil, že pojede v létě do Tater. Horská smrt si ale nevybrala nikoho z nás. Někteří odešli, přišli noví. Jedno však zůstalo: duch srdečnosti a horského přátelství, které k velkým stěnám vždy patří, nám dával odvahu a radost ze života i k životu.

18.11.1965

Lasák

1955 - 1956

Devatenáctset padesátpět.

Takřka dřevní období našeho oddílu. Tony s Poláškem se sápu a vysápu v zimě Stanislavského cestou na západní Lomnici, padne i Žlutá stěna. Ema Formanová provede přechod hlavního hřebene.

Devatenáctset padesátšest.

Tony s Poláškem znovu, tentokrát v SZ stěně Gerlachu. Ema Formanová leze s reprezentačním družstvem ve Francii. Tony se Ševcem hází po sobě větší kameny v Cagašíkovi na Žlutou stěnu.

Devatenáctset padesátšedm .

Ve státním družstvu jsou zařazeni 4 členové. A tvrdě se leze v zimě, v létě, v dešti i za slunce. SV pilíř Ganku, galerie Ganku - někdy i s bivakem ve štíplavém mrazu. Péřovka je takřka věc neznámá. Ve Veberovce se sejde společnost 6 našich z oddílu a 4 Němci. Všichni pěkně nad sebou. Přilba se nenosí. Jura s Jarmilou uzavírají průvod ve smradu křesané žuly. Závod od převisu k převisu končí šťastně a očití svědci to dodnes nemohou pocho-
pit. Zelinka v prvním čs. zájezdu na Kavkaz leze a fotografuje.

Devatenáctset padesátosm..

Cvičitelský sbor nabývá pevné organizační formy. Přesto mu uniká, že několik členů jede na svoji pěst do Tater. Jura Gric, jeden z účastníků, je těžce zraněn v lavině. Bezvědomí trvá několik dní. V létě jedou 4 kamarádi na Kavkaz a slézají nejvyšší vrchol záp. Kavkazu - Dombaj.

Devatenáctset padesátdevět.

V zimě se vydařil oddílový tábor. V létě lezeme na Kavkaze Ušbu, Nakra-Tau, znovu Elbrus.

Devatenáctset šedesát.

Jura s Tonym lezpu v zimě Veberovku. V létě v Bulharsku padá jedna z nejtěžších stěn Víždata. A další objevují neznámé terény v neznámé Albánii. Naši členové začínají intenzivněji pracovat v vyšších složkách.

Devatenáctset šedesátjedna.

Oddíl vede Milan Lasák. Tony dostává titul mistra sportu.

Na Kavkaze leze opět 5 členů.

Devatenáctset šedesátdva.

Oddíl obdržel titul "Vzorný kolektiv tělesné výchovy". Ve Francii Jura slezl Bonnatiho pilíř na Pettit Dru. Na Kavkaze jsou naši 2 členové.

Devatenáctset šedesáttři.

Oddíl se rozrůstá - 74 členů. Do Maroka jedou 3, na Kavkaz 2.

Devatenáctset šedesátčtyři.

Druhý titul mistra sportu v našem oddíle dostává Jura Ševšík.

Ivan Hýsek s družstvem prvovýstup na Šcharu (5.201 m) v oblasti Bezingi. Kromě toho je mnoho členů na zahraničních zájezdech: 7 v Jugoslavii, 3 v Bulharsku, 4 v Rakousku, 1 v NSR.

Devatenáctset šedesátpět.

Rok 1965 najdete na stránkách tohoto sešitku.

Anketa bez zvláštního poslání.

První dojem z oddílu?

Matyáš v jeho prostředí na jeho Palavě, hrůza když mne Tony vyvedl na Wilsonku a řekl, že se nemám bát, Tartarin - hrdina, nejasný, bylo tam moc lidí a já jsem se v tom nevyznal, kdo je dobrý a kdo je svinák, později třeba byl dobrý a já se tedy mýlil, Tartarin v černých plavkách, alergie na víno, dobrá parta, méně pindáni, Matyáš měl kolem pasu lano a táhl nás nahoru, já nevím Vašku, pojď mu to říct, po prvé to byla úplně obyčejná Pálava, parta byla tvrdá.

Měl jsi někdy velký strach?

Člověk se podělal víckrát, já si o tom žádný záznamy nevedu, když Pepi tehdy skočil s hradeb, bojím se, než se do něčeho naperu, pak už se nebojím, spadla jsme v jižní stěně Mengušovského štítu a úvazek pomalu povoloval od huby k očím a já mám docela útlá ženská ramena, čistil jsem za peníze, které jsme nakonec nedostali, stěny nad Punkevní jeskyní a visel jsem nad lodičkami a Pepi neměl už co povolit.

A nejlepší a nejhorší zážitek?

Všechno ostatní kromě smrti turistů pádem do Meděné dolinky, Horní Kežmarská štrbina v zimě a sestup z Briatet v Albánii bez vody s Albánci, kteří usínali únavou a žízní, dolézali jsme po tmě s Polkama Hokejku - bylo to mezinárodní, za tmavé noci, kdosi křičel v Minerálních vodách "na zarjadku" a Jarek mu odpovídal, domnívaje se, že ho zdraví, nazdar Jarku, já nevím, ale Vašku, pravděpodobně noc ze 14. až na 16. srpna, když jsme přišli o vše při zemětřesení na Kavkaze, vzal jsem práškyna spaní, bohužel zabraly až druhý den, setkání s bílým medvědem, ale ne polárním.

Co bys dělal, kdybys nebyl v oddíle?

Věnoval bych se více ženám (ženě), chodil bych vedle řeky a střílel, lezl bych sousedům po římse, tak bych byla v jiném, neseznámila bych se zde s chotěm a byla bych hrozně nešťastná, zvedal

bych traverzu, byl bych eníml.

Vašek: západní stěna Gerlachu.

Můj první prvovýstup. Jsou to zvláštní pocity, když na něj vzpomínám. Původně jsme měli s Vencou jiné plány. Chtěli jsme vystoupit na Gerlach jen západní stěnou polskou cestou z roku 1962. Den před nástupem jsme seděli pod stěnou a hledali v ní podle popisu polský výstup. V Paryského průvodci jsme se dočetli, že dosud chybí ve stěně cesta, vedoucí středem pravé části stěny, která je nejobtížnější.

Příští den jsme přelezli polskou cestu a po sestupu jsme ještě šli pod stěnu, abychom si ji prohlédli a určili, kudy bychom mohli vystupovat.

Další den nastupujeme. Nad námi stále přelétával vrtulník. Až později jsme se dověděli, že horská služba hledala pět nezvěstných horolezců. Všechno nám vycházelo. Byli jsme v dobré formě, počasí bylo nádherné a skála suchá a pevná. Opravdu, požitek z lezení. Úseky klasického lezení na strmých a pevných plotnách připomínají lezení na pískovci. Jsou přerušovány několika převisy, které překonáváme pomocí skob a umělých pomůcek. Vychází na mne převislý kout; používám spárové techniky, jistím pomocí smyček a uzlů. V poledne máme nejtěžší úsek stěny za sebou. Odpočíváme v kotli uprostřed stěny. Míříme stále vzhůru. Strmé plochy se střídají s plotnovými zářezy. Na chvíli nás zastavuje převis, kde nelze skobovat. Venca si sundává kletrsak a nakonec to přece jenom jde. A zase zářezy a kolmé plotny. Den pomalu končí. Pozorujeme nádherný západ slunce. Podobný jsem zažil v Tatrách při výstupu jen jednou - s Tartarinem na Hokejce.

Po 8 hod. lezení jsme na Vyšném Gerlachovském přechodu, kde prvovýstup končí. Dále už navazuje na výstup Gnojka a Savického z r. 1934. Už za tmy scházíme Batizovským žlebem do doliny a po suti klopýtáme do bivaku pod Kostelíkem.

Tom: v rozměrech sebe sama.

Obrysy skalních vrcholů pomalu znejasňují. Závoj tmy za chvíli vše pohltí. Lehký závan větru občas zčeří skličující ticho.

Kopeme záhrab. Nastává noc - nepatrný zlomek nekonečna času, nám se však zdá úplnou věčností. Olověná víčka vždy jen na chvíli spadnou, oči, v nichž se zrcadlí námaha a vypětí předešlého dne, ztrácejí výraz. Laďovi mrznou nohy, klapot jeho třepající se brady mne probouzí a chlad, vnímaný v polospánku jaksi v podvědomí, zcela proniká. Mirek také nespí. Vyrábí vodu: v plechovce zahřívá nad svíčkou sníh a získá sem tam na stěnách ulpívající kapky. Snad jen Vašek nepocituje tak intenzivně chlad, umocněný pomalým pravidelným, ničím nezrychlitelným chodem času.

Den... Místo paprsků slunce - mlha, dávající vzniknout pocitu osamocení, tísnivá, chmurná. Je vůbec možná existence lidských bytostí uprostřed světa skal, ledu a sněhu? Až příliš nám dává příroda nejevo naši nicotnost. Co nás puďí sem, do hor, pryč z labyrintu města, se zdmi stále stejně třícícími, stále stejně mlčícími, ohraničujícími naše kroky do stále stejných cest, končících tam, kde začaly? Láska k horám, touha pronikat do tajů bytí hlubších, až k samým zákonům přírody, hledání smyslu života nebo sportovní výkon?

Snášejí se první vločky sněhu. Stále hustěji a hustěji, vrstva nového sněhu narůstá. Opouštíme naši bílou residenci - díru, kterou jsme včera tak zuřivě hrabali, místo nejdelší noci mého života.

Vašek ve velkém stylu "oklamává" do bílého hávu zahalenou skálu a získává metr za metrem. Náš postup je velmi pomalý - tvoříme jedno družstvo. Den se chýlí ke konci. Kodosažení hřebene chybí pár metrů. Vaškův boj: Nahoru, skoba, zase dolů, napravo, pak opět doleva. Marně. Nás, kteří jsme pod ním strhává zatím vír pesimismu. Ústup a slaňování? Další bivak? Ovládá mne úplná apatie, mé bytí je zcela v rukou toho druhého. Svěřuji se, s důvěrou se svěřuji. Film minulosti. Maminko, milá, přítelé - kolik našich myšlenek vám tehdy patřilo! .....

Vaškova vůle se nevzdává. Potřebuje věřit a věří, věří v to, co dělá, to co chce, v to, čím je přes všechny odpor, věří v sebe a v život. Konečně vítězí. Jsme znovu ve světě lidí, radostí, nadějí, žalů a strastí, v pravidelném proudu života. Království stínů střídá království světla.

Měsíce míjejí..... Tkáň dní a nocí je tu a tam přerušena. V myslí se vybavují profily dnů minulých se smavými i smutnými odstíny. Jeden má zvláště ostré linie; patří vzpomínce na dva dny ve stěně Ganku. Když člověk je na konci cesty, je na tom dobré to, že ji může celou znovu projít, že ji celou zná, že se ze všeho raduje. To na začátku možné nebylo. Předsevzetí, námi tehdy učiněná jsou odsunuta stranou. Již nikdy? Komíny, převisy, stěny znovu lákají. Vrátime se, určitě se vrátíme!

Neznámý autor: Pokořili jsme výtvar dábla.

Stojím pod stěnou, z jejíž strmosti se mi točí hlava. Ve středu stěny záje strašný jícen temného komínu, sevřený hladkými plotnami. Mám na vybranou, buď přímo komínem, nebo stěnou vlevo, která je krutě převislá. Volím raději stěnu a začínám lézt. V severních stěnách celý den nezasvitne ani paprsek teplého sluníčka a proto teprve rozhýbávám zmrzlé prsty. Těžké lezení nás rozehřívá, a jsme velmi překvapeni, když se začíná stmívat. Bivakujeme na polici, zahřívajíc se vlastními těly.

Ráno zjišťujeme, že se nad námi tyčí strmé plotny, z kterých není úniku. "Bohovské platne", říká kamarád a plíží se nahoru. Sužuje nás žízeň, ale hlad nemáme, ukájíme jej skvělými, pravděpodobně zahraničními sušenkami Petit. Dolézáme do obrovské jeskyňky, kterou máme přetraverzovat. Leží zde dosud sníh a travers bez maček vyžaduje maximální pozornost. Druhá noc nás vězní přímo ve stěně pod černým obrovským převisem. Věsíme ve smyčkách a opět námi třepe zima.

Stěna se nevzdává, rve z nás svými převisy poslední zbytky sil. Několik metrů volného lezení není už tak obtížné. Na vrcholové plošině nás vítá předseda oddílu a blahopřeje k úspěchu. Byl to teprve druhý průstup touto stěnou věčného stínu.

Při prvním vyprávění tohoto příběhu mě bylo několika nezodpovědnými živly oddílu řečeno, že jsme lezli Indiánku po neklidné noci a v polospánku. Znovu opakuji, že budu od těchto individuí žádat plnou satisfakci.

Autor nechce být jmenován, stejně ale všichni víme, kdo to je. Nebude nám více zachován - ožení se. (pozn.red.)

Pavel Přerost: Direttissima.

Kam letos? Tato otázka byla (aspoň pro mne) jednoznačná: Tatry. Pro dočasného příslušníka ČSLA jsou bohužel zahraniční zájezdy tabu. Kamarádi se zatím intenzivně připravovali na všelijaké direkty a direttissimy v různých horách světa.

Už od zimy jsme s Láďou (můj spolubojovník) listovali v průvodčíku a hledali. Hledali cestu, která by se aspoň trochu přiblížila těžkým cestám v cizích horách. Nakonec jsme se shodli na jedné: Direttissimě severní stěny Malého Kežmarského štítu. Aspoň název trochu zavání exotikou Alp, Dolomit nebo Kavkazu.

Prvovýstup touto cestou trval v roce 1963 čtveřicí horolezců plně dva dny. Následující zimu byla přelezena spodní klíčová část stěny (po Německýžebřík) za tři dny. Při pokusu o druhý letní výstup vypadl s prvolezcem skalní blok, ve kterém bylo zatlučeno 5 skob. Nehoda tenkrát dopadla dobře, ovšem po bloku zůstala jen hladká stěna. Bude ji možno překonat? Stěna se najednou jako by zahalila rouškou tajemství a výstup nabyl téměř charakteru prvovýstupu. Podle všeho bude potřeba vrtat pět až šest nýtů. To by výstup prodloužilo určitě na dva dny.

Zahájili jsme hned z jara tvrdou přípravu. Kromě nedělí jsme trenovali i několikrát týdně na bratislavském "múru" - kamenné hřbitovní zdi. V červnu se nám podařilo přelézt těžkou Kysilkovou cestu SV stěnou Stredohrotu. Po 12ti hodinách lezení v téměř zimních podmínkách jsme se cítili v dobré formě. To bylo známkou dobré přípravy. Jenže jak obstojíme v naší stěně? Tam nepolezeme jen 12 hodin, ale plně dva dny a bivak nám jistě sil nepřidá.

Konečně se v srpnu znovu dostáváme do Tater. Po 10ti dnech táboření ve Velické dolině utíkáme před sněhem na Zelené pleso v naději, že se počasí umoudří. Stěna jakoby nás přitahovala.

Na Brnčálově chatě se už mezitím sešli další adepti direttissimi: Ruč a Peter z Bratislavy, Ondra a Ivan z Prahy. Čeká se na počasí a rozebírají plány. Nezištně se všichni dělíme o informace o stěně. Konečně v pátek je celkem slušně a tak se domlouváme s Bratislavany na sobotní výstup. Je to naše jediná a poslední naděje. V neděli musíme definitivně odejet.

Sobota 3,30 ráno. Venku se válí mlha, není vidět ani po Německý žebřík. Za tohoto počasí do stěny nemůžeme. Zklamání odcházíme dospát zbytek noci. Odpolední rychlík nás odváží zpět do Bratislavy. Naše poslední pohledy patří zamlženým Tatrám. Však se ještě uvidíme!

Přichází konec srpna a s ním odchod do civilu. Využíváme volného času a jedeme přímo do Tater. Jaké je však naše zklamání! Den před naším příjezdem napadlo 60 cm sněhu. Nevyhnul se ani naší stěně. Horní polovina je úplně bílá a v dolní kolmé části svítí sněhem zasypané police a lávky. I pro tentokrát z výstupu nebude nic.

Zatím ostatní využili přechodného slušného počasí ke třem úspěšným výstupům. Asi týden po našem odjezdu přešla pražská dvojka za 2 dny částečně novou cestou, za 3 dny na to tatáž dvojka původní cestou s použitím jednoho nýtu (rovněž za 2 dny) a nakonec byli úspěšní i Bratislavané, kteří vystoupili stěnou za jediný den. Byl to poslední den krásného počasí. Den na to začalo sněžit a další den jsme přijeli my. Abychom aspoň dosáhli vrcholu, vyběhli jsme SZ hranu štítu. Znovu bojujeme s nedostatkem času. Stěna už sice ztratila roušku tajemství, ale i tak chceme výstup provést. Direttissima se stala téměř naší fixní ideou. Láďa zůstává na chatě, já se jedu přihlásit na vojenskou správu. Za 5 dní jsem však zase zpátky. Jak to už ani jinak nemůže být, prší. Další den se počasí umoudří a tak opět čekáme. Teď však pro změnu musí odjet Láďa. Večer se na chatě seznamujeme s Genkem Chrobakem, jedním

z nejlepších polských horolezců. Přijel vylézt nějaký problém. Direttissima se mu sice problémem nezdá, ale přes to by si ji rád vylezl. Prý "jako trénink". A tak druhý den v 5 hod.ráno nastupuji s Genkem do stěny. Vybavení máme téměř alpské: 20 karabí Allain, ještě nepoužité skoby Casin, nové 85 m lano. Lezení je sice těžké, ale mysleli jsme, že to bude horší. Zato nám dělá starosti úžasně lámavá skála. Připadám si jako v kamenolomu těsně po odstřelu. Přesto postupujeme dosti rychle. Okolo 8mé se zatahuje. Spustí se déšť nebo ne? V půl deváté ráno, po přeizení sedmi délek - asi čtyři délky pod Německým žebříkem - začíná pršet. Jsme krytí převislou částí stěny, takže zatím je skála suchá. Zkousím lézt dále. Po chvíli déšť zesiluje a skála začíná vlhnout. Co teď - pokračovat, nebo se vrátit? Genek volá zdola: "Zježdami!" Nedá se skutečně nic jiného dělat. Zůstat ve stěna za těchto podmínek nemá smysl.

Začíná otřesné slaňování. Jedna délka, druhá, třetí, celkem 7x jsme slanili v lijáku. Oba jsme promočeni do poslední nitky. Konečně po čtyřech hodinách slaňování stojíme zase na suchu. Jako naschvál přestalo pršet. Hledím vzhůru. Stěna odtud vypadá chladná a nepřístupná, jakoby chtěla říci: "Co zde pohledáváš člověče?" Zklamání scházíme dolů do tábora. Tedy ani tentokrát se výstup nepodařil.

Za deset dní na to dostávám telegram od Ládě: "V nedeli sraz na Brncalce". Tak tedy další, už čtvrtý pokus. Tentokrát vypadá počasí slibně. Slunce svítí celé dva dny, obloha je jako vymetená. Jakoby se chtěl podzim odvděčit za špatné léto. V sobotu je však hlášena studená vlna s deštěm. Bude rychlejší než my?

V neděli ráno je v Tatrách ještě pěkně, pak se však zatáhne a v polehne prší, nahoře dokonce sněží. To už je k vzteku. Čtyřikrát být v Tatrách a po každé sníh nebo aspoň déšť. Nejhorší na tom je, že vždycky v den odjezdu se udělá krásně. Horští bohové na nás zřejmě úplně zanevřeli.

A zase ten čas! Nedá se nic dělat, letos už svůj dluh stěně nesplatíme. A tak končí, bohužel neúspěšně, naše doslovné "obléhání" stěny. Štěstí je zřejmě nezbytným předpokladem úspěchu. Snad nám narok bude přát aspoň o trochu víc než letos.

Vašek: Dolomity 1965.

Z řeky života se na okamžik vynoří ostrůvky vzpomínek, pak mizí; některé však stále zlatí paprsky jasu. Itálie - Řím, Neapol, Venezia, pro mne Dolomity se symbolem Tre Cime; není divu, vždyť zde se uskutečnil můj nejtěžší výstup. Fotografie, mapy, průvodce, kdo ví čím ještě jsem se snažil přiblížit si tento kouzelný svět skal. Severní stěna Velké Cimy se mi již zdála důvěrně blízkou. Sotva se naše pohledy střetly, poznal jsem jinou skutečnost ...

Lézt se zatím nedá - prší. První, druhý den; naše kroky proto míří na sedlo Patern, pak pod severní stěny Cim. Preusova spára na Cimu Picollissimu láká. Naše pohledy však již upoutávají tvary severní stěny Velké Věže. Bolest za krkem nás vytrhuje z pomyslného lezení. Cima Ovest je obrácené schodiště s cestami, které jsou téměř výsměchem zákonu o tíži zemské. Převisy, převisy a opět převisy, k nebi zdvižené tři kamenné prsty. Varují? Kam se ztrácíš, touhu po vrcholech? Plány se rozplývají jako mlha do větru. Mohu nastoupit do těchto stěn bez rizika? Vážíme s Pepim své vyhlídky a rozhodujeme se pro Comiciho cestu; sníh, padající celou noc však způsobil změnu v situaci - jdeme na Dibonovu hranu.

Teprve další den přináší uskutečnění našeho snu. Nastupujeme dosti pozdě, dvě družstva jsou už ve stěně. První úsek jdeme současně, brzy to ale začíná doopravdy. Lezu první těžkou délkou. Hloubka pod námi pomalu vzrůstá. Vzpomínám si maně na Rebuffatova slova: "travers doleva nás vrhl do prázdna." Lezení nemá konce. Povol světlé, dober tmavé - téměř jediná slova, která spolu vyměňujeme. V duchu se zaříkám, že už nikdy nepolezu, po návratu domů prodám lano.

Kdo již jednou propadl horám, má jen jednu cestu - je vroubena novými a novými vrcholy. Předsevzetí je to tam, v mysli vznikají nové plány.

Stěna ztrácí převislost, je "jenom" kolmá. Druhého dne odpoledne si s Pepim tiskneme ruce na vrcholu, nyní již patřícímu nám. Sestupovou cestu známe. Konečně tábor a kamarádi, netrpělivě nás očekávající. Blahopřejí nám k průstupu. Náš největší skalní výstup skončil ....

(pozn.: 3. čs. výstup stěnou)

Alice Lasáková: Chtěli bychom se znovu vrátit ....

Kamarádi redaktoři se na mne obrátili, abych prý napsala něco "vtipného" o letošním zájezdu do Rakouska a Italie. Nejen že vtipu mám asi na mále, ale především o horách nedovedu psát jinak, než vážně. I když v nich společně zažíváme veselé chvíle, jsou ve své podstatě důstojné - a jen tak na ně mohu vzpomínat. Každé pohorí má v sobě něco nového, svou specifickou atmosféru a vůni.

GROSS GLOCKNER JE VZNEŠENÝ. Naše jedenácti-členné družstvo se usadilo na Hofmannshütte, uložené jako hnízdečko ve svahu přímo proti ledovcům 3.798 m vysokého Gross Glockneru. Tehdy - 1.8.1965 jsme jeho obrysy jen tušili, protože celá krajina byla beznadějně zahalena do clony deště a mlhy. Jedině pívavá blondatá chatařka Lízl v tyrolském kroji, která rozdávala dolíčkové úsměvy plnými hrstmi, dokázala netrpělivé části mužského osazenstva, lačníci po vrcholech, spravit náladu.

Snad nikde není slunce tak žhavé, jako na čerstvě zasněženém bělostném ledovci. To jsme si uvědomili hned příští den ráno, které jakoby zázrakem otevřelo celou ledovcovou nádheru. I jednoduchý výstup Hofmannovou cestou na Gross Glockner byl vděčný. Při monotonním rytmu stoupání ... ráz, dva, vdech, výdech ... člověka napadá, jaké měli asi pocity objevitelé. Již v 18.století sem přiváděla zvědavé učence touha po odhalení tajemství tohoto mlčenlivého světa. Na zdejší horstvo zaútočil však systematicky teprve kardinál Franz Altgraf von Salm - Reifferscheid, jehož skupině se po několika pokusech podařilo roku 1800 dosáhnout vrcholu Gross Glockneru, na kterém upevnila kříž. Také my k němu dnes v potu tváře směřujeme, i když jinou výstupovou trasou, kterou před 96 léty otevřel K.Hofmann.

Jeden z nejhezčích okamžiků v horách patří návratům na chatu. Radostně se vítáme s kamarády, kteří si tvrdě vysloužili úspěch: podařilo se jim vystoupit na Gross Glockner proslavenou cestou Pallaviciniho.

Jaký je můj nejsilnější alpský zážitek? Bez zaváhání - výstup na Fuscherkarkopf. Snad je to tím, že člověk nejsilněji vnímá všechny dojmy poprvé. A byl to můj první výstup ledovcovou stěnou.

Sluncem zcela spálené a bolavé obličejě nás přinutily opustit vznešené rakouské horstvo poněkud předčasně. V dálce mizí Pasterzský ledovec, zakončený bělostnou homolí Johannisbergu a každý z nás tu nechává kousek srdce. Čekají nás však další hory ...

^o
DOLOMITY PUSOBÍ AŽ GEOMETRICKY PŘÍSNĚ. Tre Cima di Lavaredo je melodický název trojice věží. Jejich převislé severní stěny působí tísnivě a zdrženlivě v hýření světél a barev. Nejvyšší z nich Cima Grande 3.003 m vysoká zůstávala dlouho horolezeckým problémem Dolomit. Její severní stěna je 550 m vysoká, 220 m tvoří převisy a zbytek je zcela kolmý. Šesti nejlepším horolezům z naší skupiny se stala Comiciho cesta hlavním cílem výpravy a také ho uskutečnili. Každý z nás má už své výstupy schované v uzlíčku a zbývá poslední noc u jezer pod Tre Cima. V zapadajícím slunci vypadají jako plameny, šlehající k obloze.

MARMOLATU NAZÝVAJÍ KRÁLOVNOU DOLOMIT nejen proto, že převyšuje ostatní vrcholy. Její severní stranu zdobí ledovce a jižní čtyřkilometrovou stěnu vytváří jednolitá skalní bariera. Poslední výstupy naší skupiny jsou korunovány výkonem dvou lezeckých dvojic, které za jeden a půl dne dosáhly vrcholu Marmolaty Direttissima Mecheluzziho. Tůry končily ve sněhové bouři a stopy posledních hodin byly zapsány v jejich tvářích ještě po návratu do tábora.

Končí naše horská pouť a jako sladká odměna se před námi vynořují Benátky. Nic nevádí, že do nich vstupujeme s našimi ohromnými "almarami" na zádech. O zlaté nádheře tohoto města bylo už tolik napsáno a člověk jen nemůže pochopit, že je to všechno skutečné: holubi na nám.Sv.Marka, gondoly, uličky s rozkošnými krámky, jižní ovoce, ryby divných tvarů a samozřejmě moře. V jeho modrých vlnách si člověk uvědomuje, že by se chtěl znovu vrátit.

Společná práce: Anita.

Najen horolezectvím živ je člověk. Podléhá různým tužbám a pudům. Týden ve spící přírodě bez jediné něžné bytosti! Adam dostal Evu (zadarmo, ale svedla ho chudáka!). V zájmu šetření jsme se rozhodli, že si v akci "Z" uplácáme něco podobného. Popud dal Chobotnice. Práce byla dobrovolná, každý se snažil něco ze svého já, ze svých ideálů vložit do tohoto monumentálního díla. Jako již dnes nezvládne nikdo všechny práce, tak i v naší tvorbě byla úzká specializace. Vždyť je tolik detailů! Na vše dohlížel Mirek - tu ubral, tam přidal. I když jsme měli výhrady, museli jsme - bejt po tichu - "já jsem nahou ženskou ještě neviděl," jak na tom byli ti ostatní, nevím. Nikdo se nechtěl k ničemu přiznat (Kruma vylučuju), Mirek však byl novomanžel a v tom byla jeho síla. A tak jsme měli Anitu, ideál ženské krásy. Nevěříte? To nám vůbec nevadí. Anita je stejně jenom naše. Rozpustilo ji jarní slunce v Kačí dolině.

Vašek: Vzpomínky na výstupy.

Všechny výstupy si zapisuji do deníku. Někdy, čas od času, v něm listuji:

Galerie Ganku - středem stěny (Studničkova cesta) 15.9.1963.

Horolezec, který první vystoupil touto cestou už nežije. Znal jsem jej však z vyprávění už když jsem začínal lézt na pískovci. Jeho kamarád mně vlastně^k horolezectví přivedl a o Studničkovi mi často vyprávěl.

Přemýšlím, jakou odvahu a vůli musel mít ten, kdo stěnou vystoupil první. A Studničkova cesta patří mezi nejtěžší na naší straně Tater.

Z převisu kape voda na plotnu, po které se musí traverzovat volně, bez chytů i bez jištění. Jištění a slaňování pod skutečným okapem. Lezení zářezem, kde přes chyty teče voda do rukávů. Opravdu, ne zrovna příjemné vzpomínky. Lezení kolmou plotnou s pocity "na ničem nestojím, ničeho se nedržím", bez možnosti skobování. A přece to musí jít.

Přechod hlavního hřebene Vysokých Tater - Kopské sedlo - Kriváň
7. - 10.7.1963.

Nejdříve ty přípravy. Co dohadování bylo mezi námi o významu každé věci, o kalorické hodnotě každé kousku potravin. Nakonec přece jen vyrazíme. Nálada všech je výborná, kazí ji jen hejna much kolem nás, vedro a žízeň. Druhý den přišla kritická chvíle. Úplně promočený po lezení v dešti a krupobití nalézáme večer bivač ve Zlomiskách - plný vody. A přesto jdeme dále. Šaty dosušujeme na sobě třetí den. Čtvrtý dne na hřebeni. Začal velký závod s časem. Pavel na vrcholu Čubřiny asi zapomíná. Místo, aby jedl, začal ze široka řečnit a ukazovat nám jednotlivé vrcholy a stěny. Ještě dodnes mi vyčítá, že jsem jej nenechal dojíst ani tatranku. A zase nahoru a dolů. A nikde ani kapka vody. Hledám aspoň prohlubně na balvanech, kde někdy bývá kaluž po dešti. Ale nikde nic. Ve Špáře, pod Ramenem Kriváně si slavnostně potřásáme rukama a vyrazíme na poslední úsek. O půl osmé večer, ve vyrovnané řadě, aby všichni byli na vrcholu najednou, vylézáme na Kriváň.

Rok	předseda	počet členů	instr.	cviči- telé	hor. ved.	mistr sportu	I. VT	II.	III	počet členů na zahr. zájezd.
1955	Hlaváč Štikarovský	46	0	1	5	0	-	4	11	-
1956	Antoničková	62	-	1	4	-	-	4	11	1
1957	Antoničková	65	-	1	4	-	-	4	11	1
1958	Švédar	56	-	5	8	-	1	3	23	4
1959	Antoniček	51	2	3	4	-	2	2	21	7
1960	Lasák	51	2	2	6	-	2	8	22	2
1961	Lasák	67	2	3	5	1	3	9	18	5
1962	Lasák	62	2	7	7	1	3	10	15	4
1963	Karásek	74	2	8	9	1	2	11	16	5
1964	Lasák	67	2	8	10	2	5	10	25	17
1965	Holzer		2	12	7	2	7	8		18

Výbor oddílu 1965

Předseda: Miroslav Holzer

Ved.cvičitel: Milan Lasák

Organizační referent: Frant. Fuchs

Sport.techn.referent: Ivan Hýsek

Kult.-propag. referent: Vlad. Krejčí

Hospodář: Josef Mazourek

Pokladník: Jarmila Bednaříková

S e z n a m   č l e n ů

horolezeckého oddílu Lokomotiva Brno.

1.	Albert Petr	Brno, Bartošova č.3	162 687
2.	Antoníčková Alena	Brno 12, Půděbradova č.80	16 387
3.	Antoníček Rudolf	Brno 12, Půděbradova č.80	16 388
4.	Baborovský Vladislav	Brno 12, Moskevská č.20	178 861
5.	Bednařík Zdeněk	Brno, Štěpánská č.4b	16 389
6.	Bednaříková Jarmila	Brno, Štěpánská 4b	16 433
7.	MUDr Beranová Olga	Hodonín-nemocnice	014 928
8.	Brodský Jan	Brno, Minská č.6	159 964
9.	Bůžek Václav	Brno, Mercova č.12	16 436
10.	Bůžková Květoslava	Brno, Mercova č.12	095 812
11.	Cídl Alois	Brno, Minská č.71	16 390
12.	Cídl Karel	Brno, Minská č.71	16 391
13.	Dr.Červinka Bohumil	Brno, Svitavská č.15	16 392
14.	Dittinger Josef	Brno, Petrov č.9	16 393
15.	Dr.Doušek Zdeněk	Brno, Riegrova č.8	16 394
16.	Doušková Libuše	Brno, Riegrova č.8	16 395
17.	Doušek Ivo	Brno, Riegrova č.8	16 602
18.	MUDr.Fermanová Ema	Znojmo, Pohraniční stráž č.12	16 442
19.	Fridrich František	Brno, Hybešova č.3	16 396
20.	Fuchs František	Brno-Hor.Heršpice, Rajhradská č.22	16 397

21.	Holzer Miroslav	Brno, Václavská 14	16 438
22.	Holzerová Marie	Brno, Václavská 14	16 402
23.	Horák Jaroslav	Brno, Čápkova 35	
24.	Hýsek Ivan	Brno, Skopalíkova 31	16 398
25.	Hýsková Jana	Brno, Skopalíkova 31	16 432
26.	ing.Chramosta Oldřich	Brno, Sušilova 13	16 399
27.	Chramostová Magdalena	Brno, Pod horkou 1148	16 400
28.	Chyba Jaroslav	Brno, Dřevařská 17	083 935
29.	Jelínková Hana	Brno, Dornych 108	16 561
30.	Jochman Milan	Brno-Tuřany, Tuřan.nám.1	162 132
31.	Karásek Oldřich	Brno-Hor.Heršpice, Pěšina 46	16 401
32.	Knechtová Martina	Brno, Úvoz 64	033 267
33.	Kopečný Jan	Brno, Příční 30	158 933
34.	Koťan Karel	Brno, Staňkova 12c	16 403
35.	Dr.Krejčí Vladimír	Brno,Belojanisova 30	16 404 (676 681)
36.	Krejčí Vladimír	Brno,Belojanisova 30	138 759 (676 683)
37.	Krištof Petr	Brno,Lesná,Hel.Malířové 9	16 405 (653 654)
38.	Kuchovský Julius	Brno, Tyršova 2	16 406
39.	Kuxová Eva	Brno-Hor.Heršpice,Pěšina 46	16 408
40.	ing.Lasák Milan	Brno, Botanická 10	16 409
41.	Lasáková Alice	Brno, Botanická 10	16 410
42.	Laštovka Pavel	Brno, PS 509	040 893
43.	Marek Radoslav	Brno, Stará 2/4	095 813
44.	Mazourek Josef	Brno-Bohunice,Bohušovská 41	16 412
45.	Nádeníčková Milena	Brno, Výstavní 12	095 814
46.	Nezhyba Jaroslav	Brno, Rezkova 14	060 274
47.	Okáč František	Brno, Palackého 96	16 413
48.	ing.Pešák Rostislav		16 414
49.	Pešáková Marie		162 133
50.	ing.Přerost Pavel	Brno, Sokolská 14	16 416
51.	Ptáček Břetislav	Brno, Dunajevského 27	16 417
52.	Reinoldová Edith	Znojmo, Nám.míru 17	083 943
53.	Řičanek Jaroslav	Brno, Dulánek 2	16 418
54.	Sitta Vladimír	Brno, Purkyňova 88	16 601

55. Skála Miloslav	Hrušovany u Brna, Vodní 225	16 440
56. Skálová Zdenka	Hrušovany u Brna, Vodní 225	16 441
57. Skálová Zdena	Hrušovany u Brna, Vodní 225	157 820
58. Skalina Leo	Mor. Budějovice, Myslbekova 1044	16 419
59. Skřipská Jana	Brno	16 421
60. Slezák Eduard	Brno, Dulánek 2	16 422
61. Slezáková Alena	Brno, Dulánek 2	16 423
62. Staníček Zdeno	Brno, Příkop 13	16 424
63. Staníčková Vlasta	Brno, Příkop 13	16 425
64. Dr. Sušil Zdeněk	Brno, Nám. Sovětských hrdinů 7	16 426
65. Straka Miroslav	Rousínov č. 43	166 781
66. Sypěnová Iva	Brno, Kotleářská 26	162 134
67. Šedý Richard	Brno, Merhautova 125	159 973
68. Ševčík Jiří	Brno, Vránova 3	16 427
69. MUDr. Šilha Milan	Brno, Matulkova 3	16 429
70. Štikarovský Rudolf	Brno-Šlapanice, Palackého 21	16 430
71. Šikula Jiří	Brno, Kladivo 12	162 135
72. Štolffová Eva	Brno-Medlánky	
73. Valentová Marie	Brno, Tvrdého 14	16 431
74. Vinter Vladimír	Brno, Bezručova 28	095 815
75. ing. Voda Jiří	Brno, Kolaříkova 4	095 518
76. Zvěřinová Blanka	Brno, Sokolova 54	16 435